

[Poul Sørensen.]

at anvende folketinget som voldgiftsinstitution.

Baunsgaard: Jeg bemærkede med interesse, at det ærede medlem hr. Axel Kristensen svarede den højtærede økonomiminister, at han med glæde vedstod sine udtalelser fra 1956 mod tvungen voldgift. Det er jeg glad for at få bekræftet af det ærede medlem, for det viser, at jeg havde ret i min bedømmelse i mit første indlæg, hvor jeg gjorde opmærksom på, hvor farligt det var på forhånd at afgrænse livsvigtige områder og dermed skabe en fornemmelse af, at alt, hvad der ikke er nævnt her, ikke er livsvigtigt. Det ærede medlem siger, at den opfattelse er rigtig, sådan skal det være; alt, hvad der ikke er nævnt, er med andre ord ikke livsvigtigt, og der skal med andre ord ikke kunne gribes ind på områder, der ikke er nævnt i lovforslaget.

Må jeg så ikke spørge: hvor er så enigheden mellem det ærede medlem hr. Poul Sørensen og det ærede medlem hr. Axel Kristensen? Jeg beklager at måtte sige, at så bliver der kun teaterpolitik tilbage. Man kan ikke stå her og drive argumentation på den måde. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger, at nu har altså det radikale venstre ændret standpunkt, og spørger, om det nu betyder, at jeg ikke mere vil være med til at gribe ind, og om vi skal stå uforberedte over for storkonflikter. Og det ærede medlem hr. Axel Kristensen hævder, at det ikke er storkonflikter, der her er tale om; det er et spørgsmål om de konflikter, der er nævnt i dette lovforslag; storkonflikter interesserer ikke det ærede medlem hr. Axel Kristensen. Jeg beklager at måtte sige, at grovere hykleri end dette er aldrig blevet afsløret.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, der belærer mig om, at der skal være en vis logik i det, man siger, at så er jeg igen enig med det ærede medlem. Forskellen er vel kun den, at jeg tager hensyn til det. Det ærede medlem siger til mig, at han vedstår sine udtalelser fra 1956 og altså har den indstilling, at det kun er disse områder, vi skal gribe ind over for, hvorefter det ærede medlem så senere siger, at vi kan snakke om det. Jeg forstår ikke denne argumentation. Det ene øjeblik af-

viser man, at der overhovedet kan blive tale om mere, i det næste, at vi kan forhandle om det. Jeg er parat til forhandling på et fornuftigt grundlag, men jeg må gentage over for det ærede medlem, at der er sket noget i denne sag. Der er sket noget, som tilsyneladende totalt har undgået det ærede medlem hr. Poul Sørensen og også det ærede medlem hr. Axel Kristensens opmærksomhed. Det ærede medlem hr. Axel Kristensen siger, at min indstilling må være den, at så længe den højtærede økonomiminister sidder som økonomiminister, skal der ikke ske noget i denne sag, og at jeg åbenbart er tryk ved, at den er i gode hænder. Ja, jeg er tryk, ganske som jeg ved, at man langt ind i det ærede medlems rækker er tryk ved, at vi har den økonomiminister, vi har — på dette som på andre områder.

Jeg ville imidlertid sige, at det tilsyneladende totalt er undgået det ærede medlems opmærksomhed, hvad der egentlig er sket i denne sag. Man kan forbavses, for det ærede medlem har dog haft en vis berøring med erhvervslivet. Han har endog ment at have så stærk berøring, at han har villet udforme lovforslag på dette område. I første omgang afslørede det ærede medlem, at han ikke kunne huske, hvordan den nye forligsmandslov virker, at der er udskydelsesret. Må jeg gøre opmærksom på og gentage, at konflikten kan udskydes. I første omgang kan forligsmanden udskyde den, medens sagen går til afstemning. Dernæst kan forligsmanden udskyde konflikten i 2 uger, og endelig kan den samlede forligsinstitution, hvis den skønner, at det er af livsvigtig interesse for samfundet, udskyde den i yderligere 2 uger. Der er altså sket noget. Må jeg gøre opmærksom på, at forhandlingsreglerne fra 1957 ikke alene indeholdt en aftale mellem parterne om at udskyde alt det, man nævner i dette lovforslag, men at de også indeholdt en bestemmelse om etablering af en slags frivillig voldgift inden for organisationerne, derved at de konflikter, der kunne opstå mellem underorganisationerne, skulle henvises til afgørelse hos hovedorganisationerne.

Har man da overhovedet ingen interesse i, at dette gror hos organisationerne? Har man kun interesse i at tage debatten her? Har man ingen interesse i at lade det udvikle